

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Jak líbezný je, když po horách
jdou nohy toho, jenž poselství nese
a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré
poselství a ohlašuje spásu...“

(Izaiáš 52,7)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2017
12. ROČNÍK

3

*Drazí přátelé,
toto číslo „Apoštola“ věnujeme růženci. Nejen proto,
že je tento rok spojen se stým výročím zjevení ve
Fatimě, ale především proto, že modlitba růžence
je spojená s pokorou, a toto téma probíráme po celý
rok v „Apoštole“.*

*Modlit se růženec – to chce pokoru. A kdo se modlí
růženec, v tom pokora roste a rozkvétá. Ať obraz
Panny Marie, která s pokornou radostí přijímá každé
naše „Zdrávas“, zůstává v našem srdci a neustále nás
motivuje k modlitbě růžence.*

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Mons. Martin David 3

P. Jaroslav Brož:

Růženec – modlitba plnosti

v duchu chudoby 4

P. Miloslav Fiala OPraem.:

„Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat“ ... 7

o. Mariusz Leszko SAC:

Moc svatého růžence 11

Nabídka knihy: S růžencem v ruce 15

Rozhovor: o. Pavel Vojtěch Kohut 16

Šálek naděje: P. Petr Glogar OCD:

Pokora a modlitba 22

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

Sestra Faustyna, dcera Matky Božího

milosrdenství 24

Korunka / Radio Proglas 27

Na apoštolských cestách:

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 28

Svědectví: Naše putování do Slavkovic ... 34

Lectio divina 36

Nakladatelství Paulínky 38

Informace / bohoslužby ve Slavkovicích .. 39

Pozvánka na pouť ke sv. Faustyně 40

MONS. MARTIN DAVID

POMOČNÝ BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÝ

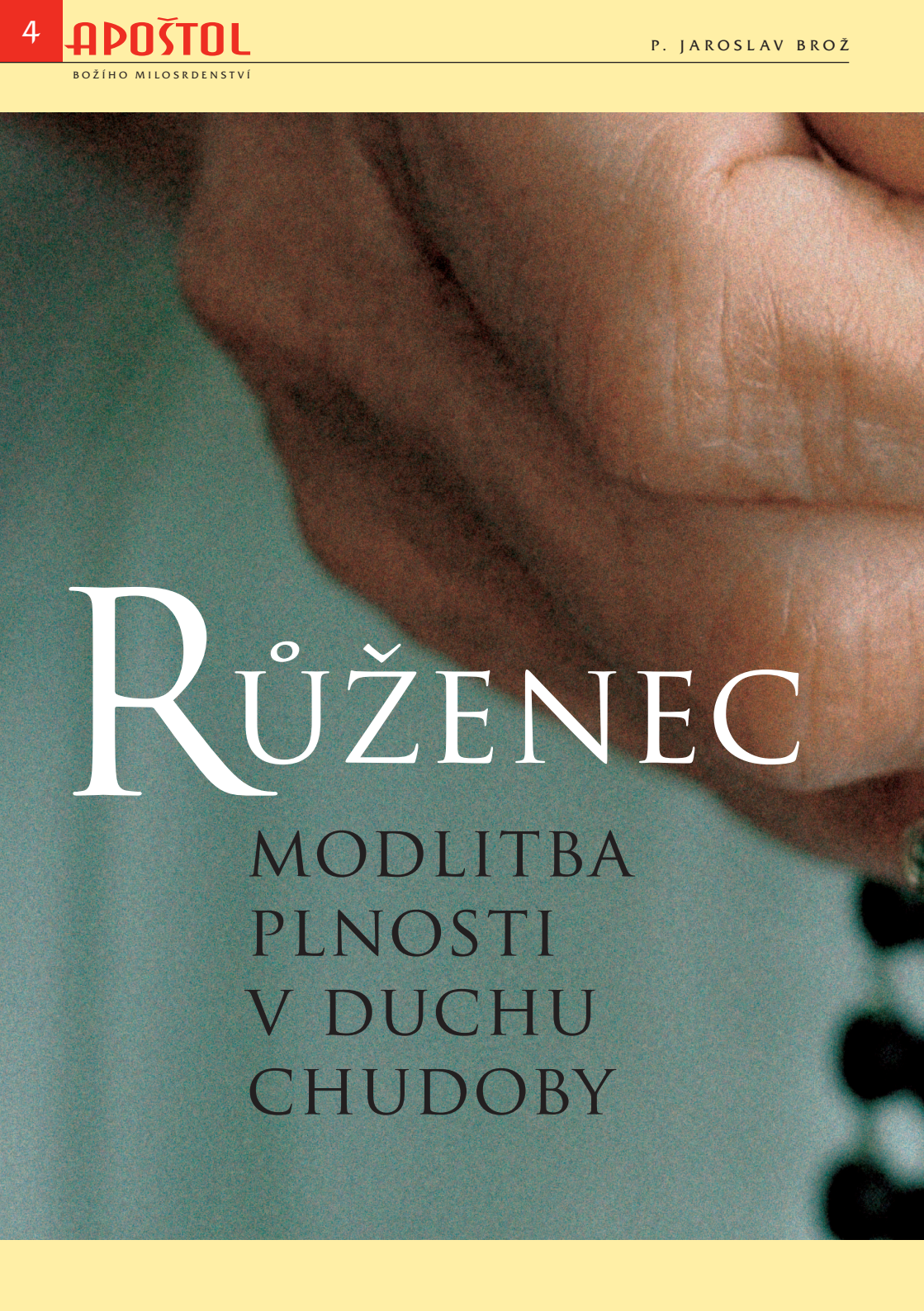
RŮŽENEC A POKORA

„Modlíte se růženec?“ – zeptám se někdy v závěru svátosti smíření kajícího, kterému mám uložit pokání. V případě, že se setkám s pozitivní odpovědí, vyberu nejvhodnější desátek, který odpovídá situaci a vyznání kajícího, a ten mu uložím jako skutek pokání. Modlitba růžence se mi

totiž jeví jako výborný lék na zranění způsobená hříchem. Samotným kořenem každého hříchu, jak dobře víme, je pýcha. Růženec naopak je školou té ctnosti, která je protikladem pýchy a základem, matkou i spojnicí všech ctností – tedy pokory. Úzké spojení mezi růžencem a pokorou je víc než zřejmé. V rozjímání růžencových tajemství kontemplujeme spolu s Marií život toho, který je v jedné postní písni nazýván příklad pokory.

Kristus, příklad pokory, který je tichý a pokorného srdce, je samotným středem modlitby růžence. A Maria, pokorná služebnice Páně, která nás modlitbou růžence provází, je pro nás nejen Matkou a učitelkou, ale také živým příkladem toho, jak má vypadat pokora Kristova učedníka: Ona s pokorou přijímá Vtělené Slovo při zvěstování, pokorně spěchá sloužit Alžbětě, v pokoře chudé stáje rodí světu Mesiáše, s pokorou uchovává v srdci slova, která slyší z úst Simeona v chrámu, i Synova slova, která řekne, když jej po třech dnech hledání najdou v chrámě. Modlitba růžence nám ставí před oči příklad Ježíše a jeho Matky, který znovu a znovu učí pokoře. Někdy se mi na otázku zmíněnou v úvodu dostane odpověď: „Na to už nemám čas.“ Je snadné odložit tento „profesionální nástroj“, jak nazývá růženec trapistický mnich otec Jeroným, s tím, že nemám čas. Člověk se tím ale okrádá o vzácný prostředek, který nás touto rozjímavou modlitbou spojuje s životem Ježíšovým a Mariiným a proměňuje naše srdce k větší pokoře. Svatý Jan Pavel II. napsal, že modlitba růžence skutečně „tepe v rytmu lidského života“, aby jej sladila s rytmem života božského. Díky růženci, který je ve spojení s Ježíšovým a Mariiným příkladem školou pokory, mohou i v našem životě růst bohaté plody svátosti.

✙ Mons. Martin David

RŮŽENEC

MODLITBA
PLNOSTI
V DUCHU
CHUDOBY

■ P. JAROSLAV BROŽ

Název růžence se odvozuje od poetického obrazu věnce duchovních růží věnovaných Matce Boží. Kytice Zdravasů, které meditativně plní ticho dlouze se vlekoucího času osamělé nemocné stařenky nebo které dokáží spojit stovky poutníků různého původu, je vpravdě křesťanská modlitba. Odpovídá apoštolově výzvě „bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,17). Ustavičnému spojení srdce s Bohem, které je projevem nového života v Kristu, je možno se nejlépe naučit u té, pro niž plně souznění s Bohem, přebývání v jeho přítomnosti a ochota mu bezvýhradně sloužit byla denním chlebem. Ježíšova Matka, Matka církve, je vpravdě nejlepší učitelkou modlitby od samého začátku, kdy ve společenství apoštolů, Ježíšových bratří a jeho věrných učedníků v Jeruzalémě čekala na mocné vylití Ducha. Duch Svatý je dechem duše a rytmem tohoto dechu je modlitba.

Můžeme říct, že Mariinou modlitbou od okamžiku vtělení bylo kontemlování Ježíšovy tváře a v ní patření na tvář Otcovu. Vždyť sám Ježíš ujišťuje apoštoly: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,9). Nejprve je to tušení zatím nespátné tváře toho, kterého nosí pod srdcem, potom úžas prvního pohledu matky na právě narozené dítě v Betlémě. Dále každodenní život s rostoucím synem, jehož tvář je pro ni uprostřed nejistého světa majákem, zářící hvězdou i vycházejícím sluncem, obcerstvující studánkou i nekonečným mořem, vynášejícím vždy nové tajemství. Poslední pohled na Syna jí vtiskuje trvaleji než do Veroničiny roušky jeho tvář, která je potřísněná krví, potem a slinami, znetvořená ranami, „bez podoby a krásy“, ale zářící krásou dokončeného díla, na

kteří čekaly celé věky. Maria v modlitbě, v níž se v rytmu mořských vln pravidelně vracejí andělova slova „Zdrávas ... milostiplná...“, přivádí každého člověka s jistotou ke středu svého života, k Ježíši: „požehnaný plod života tvého, Ježíš“. Ježíš je středem růžencové modlitby, jako byl a je středem Mariina života. Matka se tu dělí o svou životní zkušenost, o poklad svého srdce. Ježíš, jenom Ježíš.

V dějinách této modlitby se praví, že vznikla jako žaltář chudých. Základem křesťanské modlitby se stalo recitování sto padesáti žalmů během jednoho dne. Později se rozdělávaly na delší doby, obvykle na týden. Chudí lidé, kteří neměli žaltář a nemohli se žalmy naučit zpaměti, modlili se podobným způsobem sto padesát zdrávasů. Obojí – žalmy i růženec – velmi dobře odpovídají požadavku, který Ježíš klade na své učedníky: „Blahoslavení chudí v duchu...“, to je: blahoslavení prostí, čistého srdce, kteří se nenechávají rozptylovat mnoha věcmi, protože spolu s Marií ví, že jen „jedno je potřebné“. A dnes, když je nám žaltář zpřístupněn víc než v minulých dobách, opustíme modlitbu růžence? Není to třeba. V růženci se učíme naslouchat Bibli spolu s Marií. Krásně to vyjádřil kdysi benátský patriarcha, pozdější papež Jan Pavel I.: „Rozjímání a vychutnávání růžencových tajemství je prohloubená Bible, která se stala duchovní šťávou a krví.“ Ježíšova Matka nám ve své modlitbě ustavičně připomíná, že žízeň žalmistovy duše směřuje ke Kristu, že jeho vzhlížení k mesiášské budoucnosti se zpřítomnilo s Kristovým příchodem.

A konečně je velmi pozoruhodné, že Mariiny výzvy k obnově evangelního života v nedávné době jsou vždy spojeny s modlitbou růžence a jsou adresovány chudým. Oni jsou vzorem Ježíšovy cesty pro nás všechny. Ve francouzských Lurdech se Matka Boží setkala s chudou Bernadettou v modlitbě růžence. V portugalské Fatimě žádala od tří malých pasáček každodenní růženec, bez něhož nemůže být obnoven mír na tomto světě. A když Ježíš volal Matku Terezu ke službě chudým, Maria jí řekla: „Postarej se o ně, jsou moji. Doved' je k Ježíši, dones jim Ježíše. Neboj se. Nauč je modlit se růženec, růženec v rodinách, a všechno bude v pořádku. Neboj se, s tebou a tvými dětmi bude Ježíš i já.“

„CHVÁLA MARII BUĎ VZDÁNA
JEN ZA JEJÍ VÍRU V PÁNA.
DÍKY VÍŘE MOHLA V TĚLE
POČÍT SVÉHO STVOŘITELE.“

(LUDVÍK M. GRIGNION)

„SVĚŘUJI TI POKLAD. NAUČ SE HO VYUŽÍVAT.“

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Chceme-li se modlit růženec s vírou, pokorou a důvěrou, opakujme si často Pánova slova, že „je třeba stále se modlit a neochabovat“, abychom se s ním setkali prostřednictvím Panny Marie, naší ochránkyně a Matky. Vložme jí do rukou své pokorné prosby, slova chvály a díky, a můžeme si být jisti, že její přímluva u Syna nám pomůže a rozptýlí naše obavy a nejistotu.

Sv. Bernard mluví z vlastní zkušenosti, když píše: „Jdeš-li za ní, nesejdeš z cesty; prosíš-li ji, nemusíš zoufat; chrání-li tě, nemusíš se bát; vede-li tě, kráčíš bez únavy.“ Abychom to dokázali, musíme ovšem stále přemáhat svou slabost a nestálost a jít stále soustředěně vpřed s růžencem v ruce. Velký mariánský ctitel a horlivý misionář sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu vysvětluje, že „zcela se odevzdat Marii znamená vzít si ji k sobě, vidět v ní Matku, skrze ni

si dát od Boha vlévat život dítěte přijatého za vlastní“. Proto radil ve svých četných promluvách a exerciciích neztrácet čas a deně se s vírou, pokorou, důvěrou a vytrvalostí modlit růženec. Vždyť i náš Pán kladl svým učedníkům na srdce, že „je třeba stále se modlit a neochabovat“. (Lk 18,1) Je nejvyšší nutné modlit se s pokorou, jako celník, který byl pokorně vzadu v chrámu, oči měl skloněné k zemi a bil se v prsa, a proto se vrátil domů ospravedlněn a posílen v důvěře v Boha. Ludvík Maria připomínal často svým posluchačům, že Ježíšův velkorysý příslib obsažený ve slovech „proste a dostanete“ platí i dnes o každém, kdo se modlí růženec s velkou důvěrou ve vyslyšení. „Je pravda, že růženec přináší slávu a dělá radost Ježíši Kristu, Panně Marii a všem blaženým, neboť po ničem větším pro naše věčné štěstí netouží, než vidět nás v tomto cvičení tak oslavujícím našeho Spasitele a tak spásným pro nás.“

Tento světec z Montfortu uvádí příklad sv. Dominika, který se neúnavně modlil růženec za obrácení hříšníků a za překonání tehdejších herezí. Jednou se v pařížském chrámu Notre-Dame modlil růženec, a když vystoupil na kazatelnu, řekl posluchačům zvyklým na jeho důmyslné a uhlazené promluvy, že k nim nebude mluvit učeným slovy lidské moudrosti, ale v prostotě a síle Ducha Svatého. Pak jim ukázal růženec a slovo za slovem jim vysvětlil potřebnost a účinnost této modlitby. Když poté procházel jako misionář městy a vesnicemi, při každé příležitosti mluvil před katolíky i heretiky o nutnosti modlit se jednotlivě desátky a rozjímat tajemství s nimi spojená. Sám se modlil růženec denně a tuto modlitbu

„VYZÝVEJ LIDI, ABY SE
MODLILI MŮJ RŮŽENEC,
A SKLIDÍŠ VELKÉ PLODY
PRO DUŠE.“

uložil jako stálou povinnost členům jím založeného řádu kazatelů, neboť tak budou s pomocí Panny Marie ničit ve světě hřích a obracet nejen hříšníky, ale i kacíře. V nitru slyšel její výzvu: „Vyzývej lidi, aby se modlili můj růženec, a sklidiš velké plody pro duše.“ Podle Grigniona z Montfortu to byl právě sv. Dominik, kdo rozdělil život Ježíše Krista a Panny Marie do patnácti tajemství. „Je to patnáct pochodní, které mají vést naše kroky v tomto světě; patnáct jasných zrcadel, abychom poznali Ježíše a Marii i sami sebe a zapalovali oheň jejich lásky ve svém srdci.“

Dalšího světce, téměř našeho současníka, sv. Pátera Pia, nazývali „živým růžencem“. Denně se jej nejen modlil, ale i při rozhovoru nepřetržitě posunoval zrnka. O růženci rád hovořil a učil druhé modlit se jej pozorně a dávat přitom pozor na jednotlivá tajemství, na přítomnost Panny Marie, na lásku a bolest, které prožívala a které se nám předkládají ke kontemplaci. Jeho hodnotu vysvětlil jedné duchovní dceři, která

se mu svěřila, že se denně dokáže pomodlit až osm růženců. P. Pio jí řekl: „Výborně! Tak spasíš svou duši a duši druhých.“ V růženci viděl způsob apoštolátu a zároveň sílu potřebnou ke spáse duší, ale i zbraň v boji proti hříchu, zlu a ďáblu. Jedné věřící, která ho požádala o slovo vyjadřující její životní program, Páter Pio odpověděl: „Moje dcero, růženec.“ Při jiné příležitosti řekl: „Satan se zaměřuje na zničení modlitby růžence, ale nikdy se mu to nepodaří, neboť je to modlitba Tě, která vítězí nade vším a nade všemi... Někteří hloupí lidé si myslí, že mohou projít

životem bez pomoci blahoslavené Matky. Milujte Pannu Marii a modlete se růženec, neboť je zbraní proti zlu dnešního světa.“ Když jedné zbožné ženě zemřel bratr, velmi ji to

zarmoutilo a ve snu spatřila P. Pia, který ji těšil slovy: „Pomodli se dvě stě růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“ Žena se probudila a pokládala to za sen. Druhý den navštívila P. Pia, aby se ho zeptala, co může udělat pro svého bratra, který je určitě v očistci. P. Pio odpověděl: „A neřekl jsem ti to dnes v noci? Pomodli se dvě stě růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“ Byl jist, že růženec vysvobozuje duše z očistce a uvádí je do nebeské slávy. V jeho životopise čteme celou řadu podobných doporučení; jedné své duchovní dceři daroval růženec se slovy: „Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat. Vyprázdníme očistec.“ Jeho životopisec uvádí, že Otec Pio nepořádal konference, nevyučoval na univerzitě, ale kdo přišel do San Giovanni Rotondo, viděl tam muže a ženy, profesory, lékaře, učitele, podnikatele a dělníky, kteří všichni měli v rukou růženec, nejen v kostele, ale také na cestě, na náměstí, ve dne v noci, když čekali na ranní mši. Všichni věděli, že růženec je

„Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat. Vyprázdníme očištec.“

Páter Pio

modlitbou P. Pia, který proměnil celé okolí v město růžence.

Pro naše uvažování se dále nabízí mystička Terezie z Avily, která vyrůstala v majetkově zajištěné rodině, ale v nitru toužila po hlubokém prožívání Boží přítomnosti. Vstupuje ke karmelitkám a sebe i spolu-sestry učí meditativní modlitbě včetně každodenního růžence, ve kterém vidí jistý prostředek k získání odpustků. Ve své knize „Cesta k dokonalosti“ píše: „Když se věřící modlí růženec jednou denně, získává odpustky jedenkrát, a vícekrát je získá, když se ho pomodlí vícekrát. Jestliže se jej však nemodlí a má ho pouze ve skříni, pak je lepší, aby ho neměl. Velmi záleží na dobrém začátku, neboť tato modlitba má v sobě sílu, která znamená bohatou odměnu.“ Zároveň na sebe prozrazuje, že jednou, když se začala modlit růženec, se ocitla v extázi a viděla

očištec jako velkou ohradu plnou ohně, ve které trpěly duše. Už při prvním Zdrávasu spatřila, jak na duše padá chladná voda, aby je osvěžila. Stejně tak při druhém a třetím. Pochopila z toho, že růženec přináší duším velkou úlevu, a tak v modlitbě pokračovala, aby pomohla co největšímu počtu duší. Svátá Terezie patří k nejlepším znalcům vnitřní modlitby, neboť se opírá o vlastní zkušenosti. Definuje ji takto: „Vnitřní modlitba není nic jiného než důvěrný vztah přátelství, při němž hovoříme s tím, kdo nás nekonečně miluje.“ Můžeme být jisti, že se slova této církevní učitelky vztahují i na modlitbu růžence a mohou být oporou v našem úsilí o opravdovost. Pán nám jako odměnu daruje klid jako důkaz své božské přítomnosti.

Dalším církevním učitelem vhodným pro naše téma je sv. Alfons Maria Liguori.

Don Bosco mezi svými svěřenci

Původně úspěšný advokát a neapolský aristokrat začal po prohraném procesu studovat teologii, kázal ve městě i v jeho okolí, staral se o chudé a potřebné a založil řeholní kongregaci pod jménem redemptoristů. I on pěstoval horlivě meditativní modlitbu včetně růžence. Ve svém stáří upadl vlivem únavy do naprosté ochablosti, vůbec nemluvil a dokonce ohluhl. Jednoho z bratří, kteří se o něho starali, napadlo, že by snad pomohla společná modlitba. Přiblížil se k světcům a hlasitě mu řekl: „Monsignore, musíme se pomodlit růženec.“ P. Alfons ihned zpozorněl, otevřel oči a začal se modlit, neboť byl po léta stále připraven takto prosit Pannu Marii o pomoc pro svůj apoštolát. Zvláště ve svém stáří držel růženec v rukou od rána do večera, neboť byl přesvědčen, že modlit se jej znamená setrávat a žít v nebi.

Jestliže apoštol Pavel napomíná Soluňany, aby se bez přestání modlili, platí jeho slova i nám. Řídil se jimi po svém obrácení také sv. Ignác z Loyoly po zkušenosti, že „rozjímání a spojení duše s Bohem spoutává síly nezkracené lidské přirozenosti a mírní její výbuchy“. Proto stále nosil růženec, aby se ho mohl kdykoli modlit, a neodkládal ho ani v noci, když spal. Jakmile se probudil, ihned se jej začal modlit, neboť poznal, že bez Boží pomoci a přímluvy Matky Boží nedokáže své obnovné dílo dokončit. Svou zkušenost

popsal takto: „Kdo se oddal modlitbě, ať neklesá na mysli při vyprahlosti ani ať se nevyšuje v době útěchy. Při neútěše ať si připomíná milosti, kterých se mu dostalo, při útěše ať myslí na to, že je to almužna, kterou dostal od Boha zdarma.“ Když si představíme, jaké dílo vykonal a stále po celém světě koná jím založený řád Tovaryšstva Ježíšova, poznáváme, že to vše se děje pomocí modlitby růžence, jak se jej modlí podle vzoru zakladatele Ignáce pokračovatelé v jím započatém díle.

Nemenší úctu k P. Marii a k účinnosti modlitby růžence měl apoštol mládeže sv. Don Bosco, který své záchranné a výchovné dílo započal v Turíně, aby se brzy rozšířilo do celého světa. Jan Pavel II. ho prohlásil za Otce a učitele mládeže nejen pro jeho péči o chlapce a později o dívky, aby je zachránil pro Boha, ale i proto, že se ve své práci opíral o Boží milost trvale vyprošovanou meditací nad růžencem. Proto mladým lidem radil, aby se snažili modlit růženec rozložený na celý den: jeden desátek ráno při probuzení, jeden později, další před snídaní. „Na jeden desátek budete potřebovat tři minuty, to přece není mnoho a jistě na to najdete chvíli času! Je však třeba modlit se růženec každý den jako projev lásky a důvěry v přímluvu Panny Marie.“

Na příkladech světců vidíme, že Panna Maria jim pomáhala, aby dostali od Pána všechny potřebné milosti. Když se růženec modlíme sami nebo ve společenství, poznáváme v novém světle pravdivost a sílu Mariiny víry, která k nám promlouvá a svou naléhavostí vyzývá k následování. Římský biskup František mluví z vlastní bohaté zkušenosti, když nám klade na srdce: „Odříkáváním Zdravasů kontemplanujeme Ježíšova tajemství, aby On byl středem našeho myšlení a života.“

Během pěší pouti k Božímu milosrdenství poslouchají poutníci také přednášky. Přinášíme vám jednu z přednášek, která zazněla tento rok a kterou pro poutníky připravil otec Mariusz Leszko SAC.

Každý z nás něco ve svém životě hledá. Hledáme neustále, den za dnem, hledáme se zatajeným dechem. Hledáme všude a všechno. Co hledáme? Hledáme Boha, smysl života, splnění svých přání a snů, ale také hledáme klid, lásku, druhého člověka, dobré boty v obchodě, nové slevy a tisíce dalších věcí. Ve skutečnosti hledáme především jedno, hledáme to, co nám v životě dá opravdové štěstí.

Nalézt opravdové štěstí, to je především najít ve svém životě Boha, a to znamená mít pro Něho čas, udělat pro Něho ve svém srdci místo, naslouchat Mu a poslouchat Ho. Pouze On může uspokojit naše potřeby, jenom On v nás může uhasit oheň lidské touhy, protože v Ném je štěstí a radost. V Ném nemá nejmenší místo ani tma ani smutek. *Proč nemůžeme často najít to pravé štěstí? Proč někdy věnujeme tolik času a úsilí hledání štěstí a stále ho nenacházíme?* Může to být proto, že hledáme tam, kde není zdroj štěstí, hledáme v něčem, co je jenom stínem opravdové lidské radosti.

Říjen je měsícem, ve kterém nám církev připomíná Pannu Marii Růžencovou a skrze ni nás všechny zve k modlitbě svatého růžen-

ce. Je to po eucharistii – jak vysvětlila Panna Maria bl. Alánovi – „jeden z největších a skutečných prostředků pro naši spásu, pro obrácení světa a vede k vítězství proti satanovi“. Proto dovolte, abychom si dnes připomněli základní věci o růženci, znovu se povzbudili, přijali modlitbu růžence jako důležitý poklad na cestě k opravdovému štěstí, kterým je sám Bůh.

Začátky svatého růžence se datují do 11. a 12. století. V 15. století tato modlitba převzala naši dnešní podobu. Vítězství nad Turky, dosažené ve znamení růžence 7. října 1571 u Lepanta, dalo růžencové modlitbě novou vzpruhu. Papež Lev XIII. vydal 16 apoštolských spisů o růženci. **Byl to také on, kdo předepsal v měsíci říjnu každodenní modlitbu růžence.** Také další papežové: Pius XI., Pius XII., Jan XXIII. a Jan Pavel II. vyzývali k modlitbě svatého růžence. Když sledujeme pozorně dějiny růžence, vidíme hodně různých znamení, kterými Bůh potvrzuje jeho hodnotu a efektivnost. Do těch nejvýznamnějších je třeba zahrnout především zjevení Panny Marie, která v době dvou posledních století mnohokrát přicházela na zem. Většinou měla v rukách růženec. Toto nám dává poznání, že pro

Pannu Marii není milejší a drahocennější modlitby, než je modlitba svatého růžence. Maria povzbuzuje k této modlitbě nejenom svou účastí, ale také neústupnými prosbami. Při zjevení ve Fatimě v roce 1917 Panna Maria prosila děti, aby se každý den modlily svatý růženec. Přidala jim rovněž úmysly, na jaké se mají modlit. Mezi nimi prosila o pokoj ve světě, o rychlé ukončení války, o zadostiučinění za hříchy a za obrácení hříšníků. „Modlete se, modlete se hodně“ – prosila Panna Maria. „Čiňte oběť za hříšníky, protože mnoho duší jde k věčnému zatracení a nemají nikoho, kdo by se za ně obětoval a modlil.“

S prosbou o každodenní modlitbu růžence Maria přichází také v Polsku, v Gietrwałdě. „Přeji si, abyste se každodenně modlili růženec.“ Ta slova připomínala Matka Boží mnohokrát. Poslední její slova zněla: „Modlete se růženec horlivě a snažně.“ Když se děti v Gietrwałdě obracely na Pannu Marii s různými úmysly, které jim předávali lidé, Maria odkazovala na modlitbu růžence a jejich splnění záviselo vždy na horlivé modlitbě růžence. „Budou nemocní uzdraveni?“ – ptala se děvčata Panny Marie v Gietrwałdě. Ona odpovídala: „Modlete se růženec.“ „Budou smutní potěšeni?“ Panna Maria odpovídala: „Modlete se růženec.“ „Tam pláče manželka a maminka, protože manžel a tatínek je závislý na alkoholu, kde hledat pomoc?“ „Modlete se růženec.“ „Jsou zavřeny kostely, jsou deportováni kněží.“ Maria řekla: „Modlete se růženec.“ Pokud v takových situacích Maria prosila, aby se lidé modlili růženec, znamená to, že je modlitba růžence skutečnou Boží pomocí v každém utrpení, v každé lidské bídě, ve všech těžkostech duše i těla. Důrazně to potvrzují slova sestry Lucie z Fatimy: „V lidském životě není takový problém, který by se nedal rozvázat růžencem.“

A tak jasně vidíme, jak velkou hodnotu a sílu má modlitba svatého růžence. Na základě různých textů církve, zjevení Panny Marie a také lidských zkušeností je možné říct, že:

Za první. Růženec je Božím darem daným nám přes Boha skrze Pannu Marii.

Bůh nejenom vidí problémy světa, ale také nám dává skutečný lék, který může zachránit svět před Božím trestem. Ano, růženec je **mocnou silou** před Božím trestem. Člověk skrze svou pýchu, troufalost a neposlušnost zašel tak daleko, že se postavil na místo Boha. V dnešní době sám rozhoduje, co je dobré a co je zlé, kdo má žít a kdo má zemřít, kdy má pracovat a kdy si odpočinout. Tak na sebe člověk přitahuje Boží trest, místo v pekle. Ne Stvořitel, ale sám člověk. Ale Pán Bůh neústává k tomu všemu lhostejný, není schopen mlčet. On už křičí, aby ho lidé poslouchali. Proč to dělá? Protože v každém člověku, ve všem, co povolal k životu, vidí sebe, vidí, jak svět a dnešní člověk trpí, proto vychází vstříc jako otec naproti marnotratnému synovi. Ví, co se děje, a tak nás chce zachránit skrze růženec.

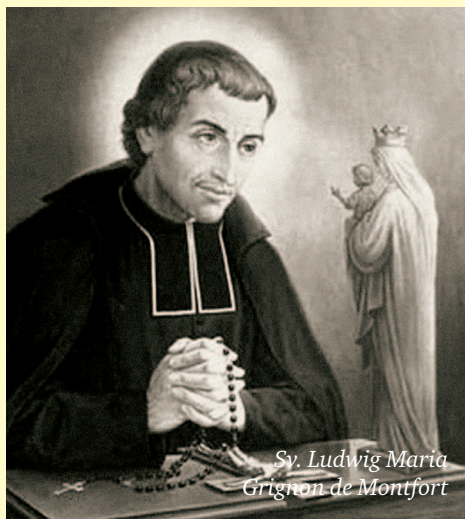
Za druhé. Růženec je modlitba, která nám pomáhá být blízko Boha.

Dává nám poznat, co je v životě důležité, říká nám, co má hodnotu, učí nás poznávat skutečný život. Dnešní člověk má v hlavě takový guláš, že už často vůbec neví, co je správné a dobré, a co je špatné a zlé. Sám se často setkávám s takovými situacemi, kdy mě lidé prosí, abych jim řekl, vysvětlil, zda ten skutek je dobrý či špatný, zda je to hřích či naopak. Jako exorcista mohu také říct, že se často setkávám s lidmi, kteří šli do špatných věcí s myšlenkou, že je to dobré. Výsledky jsou teď takové, že už dnes nemohou normálně fungovat, potřebují pomoc kněze, psychiatra či terapii.

Za třetí. Růženec nám dává sílu ve válce s mocnostmi zla. Ano, ten svět zlých duchů opravdu existuje. To není pohádka. Ďábel to není čertík z pohádky „Anděl Páně“. Takový milý, sympatický kamarád. Je to zlý duch, který se postavil proti Pánu Bohu a řekl Mu: „Nebudu ti sloužit.“ Je jako řvoucí lev, obchází celý svět a hledá, koho by mohl zhltnout. V první řadě ovlivňuje ty, kteří nějakým způsobem poznali Boha, a teď žijí v hříchu a nic s tím nedělají, přestože mají hodně duchovních možností. Někdo z vás mohl vidět film o Anneliese Michele. Film vypráví o mladé studentce, která byla posedlá několika démony. Když se kněží exorcisté modlili a vyslovili první slova modlitby „Zdrávas Maria“, nemohli to démoni snést. A když exorcisté kladli na tělo dívky růženec, démoni křičeli: „Sejměte z nás ta pouta.“ Tato událost nám dobře ukazuje, jak velkou zbraní na pokoušení zlým duchem je růženec. Sv. Maximilian Kolbe, když se šel modlit růženec, vždycky volal: „Jdu střelit do ďábla.“ V této modlitbě je opravdová síla a naše záchrana, kterou dostáváme každý den od Boha skrze Pannu Marii.

Za čtvrté. Růženec je školou svatosti. Dává nám poznat svět a život tak, jak ho vidí Bůh. Bůh nás chce nejenom zachránit, ale také si přeje, abychom se každý den stávali opravdovými apoštoly jeho lásky, milosrdenství a odpuštění v dnešním světě. Všude, kdekoliv se Panna Maria zjeví, říká stejná slova: „Modlete se růženec, protože tím způsobem zachráníte svět před hříchem, před Božím trestem.“ Tak mluvila Panna Maria ve Fatimě, v Lurdech, v Gietřvaldě, v Pompejích, v Ravenně v Itálii, v Akitě, v Japonsku, v Cuapě (Nikaragua) a také na dalších místech světa.

Můžeme vůbec k tak naléhavým prosbám Panny Marie zůstat lhostejní?

*Sv. Ludwig Maria
Grignon de Montfort*

Můžeme říct, že nás to vůbec nezajímá, že máme už svoje koníčky, záliby a víme, co je pro nás dobré?

Drazí, jaká bude budoucnost světa, naší české země, našich rodin?

Na tuto otázku je jenom jedna odpověď, kterou Panna Maria dala dětem v Polsku v Gietřvaldě: „Modlete se růženec.“

Jaká bude budoucnost, ví jenom Pán Bůh. Ale my ze své strany využijme všechny možnosti, které nám Bůh dává skrze sílu a moc svatého růžence. Modleme se společně i osobně, v rodině, na cestě do práce i z práce, doma i v kostele. Modleme se a také povzbuzujme k modlitbě růžence další. Modleme se srdcem s živou vírou, že Bůh vždycky slyší naši modlitbu, protože máme před Ním nejlepšího přímluvce, a tím je Panna Maria.

Na závěr ještě několik krátkých svědectví o růženci:

Sv. Ludwig Maria Grignon de Montfort, jeden z největších ctitelů Panny Marie v dějinách církve, řekl: „Prosím vás důrazně ve jménu lásky, jakou mám k vám v Ježíši a v Marii, abyste se každodenně modlili rů-

ženec, a v okamžiku smrti budete blahoslovit každý den a hodinu, kdy jste mně uvěřili.“ Biskup, který měl vysvětit **Jana Maria Vianneye** za kněze, měl obavy při rozhodování, zda ho vysvětit, protože farář z Arsu měl problémy se studiem. Na závěr se ho ale biskup zeptal: umíš se modlit růženec? Mám rád tuto modlitbu, řekl Vianney. Když to biskup uslyšel, odpověděl: tak tě vysvětim. Budeš dobrý kněz.

Jeden student univerzity jel vlakem z Dijonu do Paříže. Sedl si vedle chudě oblečeného muže, který se právě modlil růženec. Student mu řekl: Prosím vás, dejte ten růženec pryč, vyhoďte ho z okna. Lepší bude, když si vezmete do ruky knížku na téma víry v Boha a tam se dozvíte, co říká nauka. Starší muž dal mladému studentovi vizitku, na které bylo napsáno: **Ludwig Pasteur**, člen Francouzské akademie přírodních a lékařských věd. Ludwig Pasteur byl jedním z nejvýznamnějších vědců 19. století, chemik, biolog, lékař a zakladatel bakteriologie a virologie. Je považován za nejvýznamnější postavu v historii medicíny. Každý den se modlil růženec.

Myslím, že už vás nemusím víc přesvědčovat o důležitosti modlitby svatého růžence.

Pokud se nezačneme modlit, nikdy nepoznáme plody této modlitby, a koneckonců nezažijeme ani štěstí, do kterého nás vede Bůh skrze Pannu Marii.

Modlitba růžence je jako cestování po horách. Čím jdeme výš, tím se nám zdá výstup těžší. V růženci je to stejné. Když se začínáme modlit růženec, máme radost, jsme nadšení. Ale pokud se nám má růženec stát každodenní modlitbou, stává se pro nás již obtížnou a těžkou. Může hrozit i to, že budeme skončit s modlitbou, anebo se ji můžeme modlit tak nějak automaticky a bez přemýšlení. Modlitba růžence není jednoduchou modlitbou, ale má svou velkou cenu a kvalitu. Důležitá je vytrvalost v upřímné modlitbě, věrnost modlitbě. A až vyjdeme na vrchol, budeme vidět, že to stálo za to.

Zkoušejme to, nevzdalujme se, ale buďme věrní modlitbě růžence, protože jenom to, co člověka stojí námahu, se v Božích očích stává blahoslavenstvím.

o. Mariusz Leszko SAC ■

V LIDSKÉM ŽIVOTĚ NENÍ
TAKOVÝ PROBLÉM, KTERÝ
BY SE NEDAL ROZVÁZAT
RŮŽENCEM.

SESTRA LUCIE Z FATIMY

Gabriele Amorth

S růžencem v ruce

S RŮŽENCEM V RUCE

Jsem přesvědčen, že růženec je po mši svaté a Denní modlitbě církve nejmocnější modlitbou. Stačí si přečíst, jak o něm významně promlouvali papežové od Pia V. až do současnosti. Přehled o tom podáváme v prvním dodatku.

Podotýkám také, že Jan Pavel II. vyplnil mezeru, která v této staleté modlitbě byla. Vždycky se říkalo, že růženec obsahuje celé evangelium. Ale nebyla to docela pravda. Úplně se přeskočilo Ježíšovo veřejné působení, protože po pátém radostném tajemství (o tom, jak se dvanáctiletý Ježíš ztratil) se hned přešlo

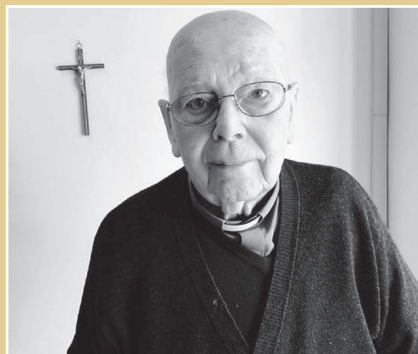
k prvnímu bolestnému tajemství (Ježíšova modlitba v Getsemanech). Napravil to papež Jan Pavel II., který veden Pannou Marií za radostná tajemství zařadil tajemství světla, jež zahrnují celé Ježíšovo veřejné působení.

V této knize předkládám své úvahy o dvaceti tajemstvích, která se modlím každý den. Chovám naději, že těm, kdo se modlí růženec, pomohou rozjímat o jeho tajemstvích.

Tuto knihu věnuji Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, na které závisí budoucnost našeho světa. To jsem pochopil z jejího poselství ve Fatimě a v Medjugorje. Madona už v roce 1917 ve Fatimě ohlásila, co přijde na závěr: „Nakonec mé Neposkrvněné Srdce zvítězí.“

P. Gabriele Amorth

Gabriele Amorth (1925–2016) byl italský římskokatolický kněz – původním povoláním právník – publicista a exorcista (tuto službu vykonával v římské diecézi až do své smrti). K tématům, kterými se v životě nejvíce zabýval, patřila mariologie a služba osvobozování z moci Zlého. Byl členem řeholní Společnosti sv. Pavla, dále Mezinárodní papežské mariánské akademie a zakladatelem Mezinárodní asociace exorcistů.

Úvod z knihy „S růžencem v ruce“, Gabriele Amorth (Paulínky, 2017, 160 s.).
Knihu lze objednat na internetu: www.paulinky.cz,
telefonicky: 224 818 757, 733 755 999 nebo koupit v knihkupectví paulínek
v Praze na Jungmannově nám. 18, Praha 1.

ROZHOVOR S OTCEM PAVLEM
VOJTĚCHEM KOHUTEM,
BOSÝM KARMELITÁNEM,
DOKTOREM TEOLOGIE
A MISIONÁŘEM
VE STŘEDNÍ AFRICE

NA MODLITBĚ

*S našimi ministranty před odjezdem
na dvoudenní soustředění do města Baboua.*

RŮŽENCE JSEM VYROSTL

❖ **Kdo si přečte váš životopis na stránkách Teologické fakulty v Praze a seznámí se s vaším studiem, čekal by, že vás dnes potká spíš v Dejvicích než na misiích. Jak se stalo, že působíte ve střední Africe?**

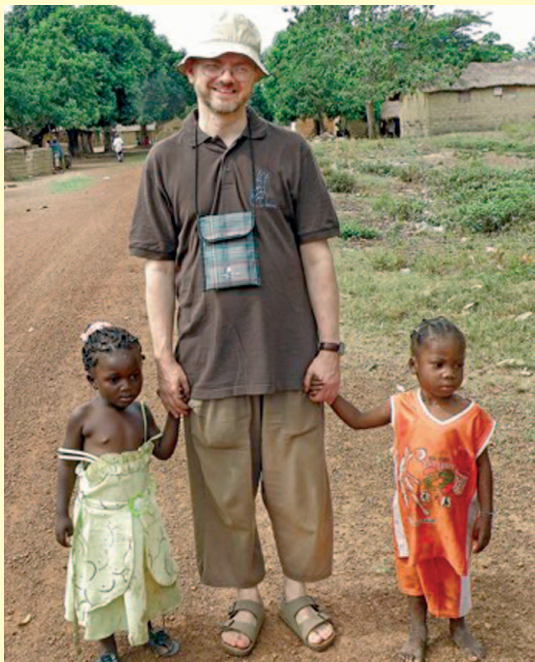
To bych taky sám rád věděl! (*smích*) No, myslím, že to byl tak trochu Boží žert: ještě půl roku před odletem jsem lidem říkal, že se na Afriku necítím. Pak jsem ale o pobyt v Africe požádal sám. Stalo se tak na podnět, který přišel zároveň *zvenčí* (bratři v Bangui potřebovali někoho na krátký zástup) a zároveň *zvnitř* (během modlitby růžence jsem byl povzbuzen k tomu, abych se nabídnul).

Mělo to být původně na měsíc, pak na tři, pak na pět... Na konci tohoto období ale přicestoval nový otec provinciál a požádal mě, zda bych tu zůstal další tři roky. Zasmál jsem se tomu a zeptal se ho, proč mě rovnou nepožádá o třiatřicet let. Na to on jen, že má mandát na tři roky, a tak nemůže žádat víc! Dnes mám za sebou něco málo přes šest let působení v srdci Afriky.

❖ **Můžete přiblížit situaci v zemi, kde působíte, činnost karmelitánů a také vaše osobní povinnosti a aktivity?**

Středoafriická republika (SAR) patří k vůbec nejchudším zemím na světě, a teď je to navíc už skoro pět let, co se zmítá v nepokojích a ozbrojených násilnostech, které ještě zdaleka nejsou u konce. Navíc sem křesťanství proniklo poměrně hodně pozdě, není to tak dávno, co se tu slavilo sté výročí evangelizace. První misionáři sem přicestovali po řece Oubangi, jiná možnost nebyla. Teprve pak, postupně, nejprve ještě pořád po řekách, se misionáři dostávali dále do vnitrozemí.

Takže je tu opravdu po všech stránkách co dělat: evangelizace a katecheze, sociální a vzdělávací činnost, budování infrastruktury a vůbec občanské společnosti...

Naše janovská provincie bosých karmelitánů působí v SAR od roku 1971, kdy převzala po kapucínech farnost v Bozoumu. Kromě toho máme ještě druhou farnost v městečku Baoro. Oba domy jsou typicky misijní: vedle pastorační práce přímo ve městě se jezdí do spousty malých vesnic v buši, někdy i desítky kilometrů vzdálených, často špatně přístupných, takže se sem kněz dostane třeba jen jednou za měsíc, někdy i méně často.

Později se naši bratři začali věnovat také výchově místního dorostu: Nejprve

Inaugurační mše svatá ve vojenském táboře peruánských jednotek MINUSCA (mírových sil OSN)

vybudovali malý seminář v Yolé, pak noviciát v blízkém Bouaru a nakonec studentát v hlavním městě Bangui. Vedle dvou misijních farností tak máme tři formační komunity.

Já osobně působím po celou dobu v Konventu sv. Eliáše v Bouaru, poslední čtyři roky jako novicmistr. Proto má práce není typicky misionářská, je to výchova řeholního dorostu v jeho první fázi, velmi podobná té, která se koná v Evropě, jen právě s tím rozdílem, že se děje v misijním prostředí.

✚ Říká se, že člověk se učí celý život. Co jste se naučil v Africe vy? Co vás překvapilo a co obohatilo?

Pokud je člověk otevřený, opravdu se učí celý život a všude. Ačkoli je SAR tak chudá, přesto má rozhodně čím obohatit! Učím se na každém kroku: především tomu, že člověk je tajemství a porozumět jeho duši a jeho mentalitě je nesmírně těžké, ne-li do jisté míry nemožné.

Kromě prvního překvapení ze všeho, počínaje podnebím, způsobem života, místní faunou a flórou, a jídlem či africkými nemo-cemi konče, mě stále překvapuje a obohacuje jednak radostný a do značné míry bezstarostný život domorodců, který ostře kontrastuje s těžkými podmínkami, v nichž žijí. Zvláště zpočátku je také úžasné, jak živě se tu prožívá bohoslužba.

Ale říkám si, zda teprve se značným odstupem času nezačnu zjišťovat, čemu všemu jsem se tu naučil a čím vším mě Afrika obohatila. V každém případě už teď mi hodně lidí říká, že jsem se změnil. Já nevím, zeptejte se jich. *(smích)*

✚ Už mnoho let vás čtenáři „Apoštola“ znají z vašich článků. V posledním roce také ze zamyšlení o modlitbě, která ze Slavkovic přenáší Radio Proglas v rámci pátečních přenosů Korunky. Předpokládám, že tato zamyšlení vznikala také v Africe. Modlí se lidé v Africe podobně jako v České republice, mají podobné problémy s modlitbou?

Ano, ta zamyšlení vznikla tady a nemusel jsem se přitom nijak „přelaďovat“ na „evropskou vlnu“. Je totiž zajímavé, že jak se na jedné straně velmi lišíme, co se týče stylu života a přístupu k němu, v modlitbě jsme si kupodivu velmi blízcí.

Jako novicmistr bosých karmelitánů uvádím africké spolubratry především do vnitřní modlitby podle sv. Terezie z Ávily a z osobních rozhovorů, kde se toto téma vrací skoro vždy jako ústřední, vnímám, že zásadní problémy jsou tytéž: roztržitosti a vyprahlost, únava, těžkost setrvávat v Boží přítomnosti... Jakoby před Bohem všechny rozdíly padaly a bylo jedno, odkud kdo pochází.

Samozřejmě, že nějaké rozdíly by se jistě našly, ale opravdu mi přijde, že ve vztahu k Bohu jsou méně markantní než v ostatním životě. Je ovšem fakt, že nepracuji s lidmi, kteří žijí ve vesnicích, kde vládne magické pojetí světa i náboženství, kde je stále obrovský strach z čarodějnictví, což všechno se jistě promítá i do představ o Bohu a praxi modlitby. O tom by vám ale musel vyprávět někdo, kdo je skutečně „v terénu“.

✚ Pohled z Afriky na Evropu a ČR může být asi také zajímavý. Jak vnímáte dnešní duchovní situaci a stav Evropy?

No, jéje, ten je zajímavý, a jak! Představte si to: Když jsem v roce 2013 odlétal na dovolenou, země právě prožila státní převrat a byla v naprostém chaosu. Měl jsem problém dostat se vůbec na letiště v hlavním městě a odletět. Letištní zaměstnanci mi vyčítali, že odlétám a nechávám je v jejich těžké situaci. Musel jsem je ujišťovat, že letím jen na dovolenou a že za měsíc jsem znovu zpět...

Jakmile jsem ale dorazil do Paříže, nikdo se válečným konfliktem někde v SAR nevzrušoval. Evropský člověk nechal bez většího zájmu kolem sebe prolétnout těch pár záběrů a skrovných zpráv a pak se vrátil ke svým „strašným trápením“ typu, že mu zemřel jeho „domácí miláček“, že je venku „ošklivé počasí“, a jiným naprosto absurdním pseudo-problémům... Pořád si stěžuje, ale kromě nemoci a smrti – které se snaží z všedního života vyloučit – se jej ty skutečné problémy dotýkají jen zřídka.

Zpočátku mě to hněvalo, ale pak jsem pochopil, že kdo v této do jisté míry virtuální realitě žije den co den, nedokáže z ní vystoupit a pochopit, nedokáže si říct: Vždyť se mám vlastně dobře! A radovat se z maličkostí

a pomáhat si navzájem. Sám jsem zvědav, zda do podobné choroby neupadnu znovu i já, až se jednou do Evropy vrátím.

Evropa umírá, a to po všech stránkách, nejen po té duchovní, a kdoví, zda se s tím dá ještě něco dělat, nebo ji prostě musíme připravit na dobrou smrt. Z Afriky je to vidět mnohem víc zřejmě, ti, kdo zůstávají na starém kontinentě, to často vůbec nevnímají. Možná si občas postesknou, jak málo je dětí, že je třeba zvedat hranici důchodového věku, apod.

Musím říci, že kdyby nebylo evangelia, byl by pro mě ten pohled na stárnoucí Evropu opravdu depresivní.

✚ Rok 2017 je spojen se stým výročím zjevení ve Fatimě, proto se snažíme celý tento rok v „Apoštolu“ navazovat na Pannu Marii a jako základní téma jsme zvolili pokoru. Jaký je vzájemný vztah mezi modlitbou a pokorou?

Ten vztah je nesmírně hluboký. Před Bohem si nesmíme na nic hrát, pomyslete na to, co říká Ježíš o modlitbě farizeů, které přímo nazývá pokrytci. V modlitbě si nesmíme nasazovat masky, bylo by to navíc opravdu směšné: K čemu se přetvařovat před tím, kdo zná vše lépe než my, dokonce i naše vlastní nitro?

Jak to souvisí s pokorou? Již zmíněná svatá Terezie říká, že být pokorný znamená kráčet v pravdě. Pokora tedy není uměle nacvičený postoj poníženosti, který neodpovídá realitě ani našemu sebevnímání. Taková poníženost je ve skutečnosti falešnou pokorou. Opravdová pokora je v kontaktu se skutečností, díky ní víme, že opravdu nejsme nic a že i schopnosti, které máme, jsou Boží dary, a proto se nemáme čím chlubit. Spíše se musíme zpytovat, zda jich využíváme dostatečně a zda se kvůli své liknavosti nemáme důvod spíše rdít!

Stopy francouzské kolonizace v SAR jsou všudypřítomné: s dobrovolníkem Kárlm Böhmem u zbytků dřívější textilní továrny v Bozoumu.

S otcem biskupem Malým na návštěvě u imáma v hlavním městě Bangui.

Právě z těchto důvodů Terezie považuje opravdovou pokoru za jednu z podmínek rozvoje vnitřní modlitby, spolu s blížencovou láskou a odpoutaností od všeho, co nás obklopuje.

✚ V tomto čísle se věnujeme modlitbě růžence. Jaký je váš osobní vztah k růženci?

Na modlitbě růžence jsem vyrostl. Když jsem jako dítě doprovázel ostatní členy rodiny během říjnových všedních dnů do farního kostela na růženec a mši svatou, připadal mi strašlivě dlouhý a monotónní. Ale vnímal jsem, že všichni – včetně členů naší rodiny – jej berou jako cosi vzácného a důležitého. Později už jsem, samozřejmě, růženec prožíval osobněji, a když mi ještě před pubertou babička doporučila, abych své kněžské povolání (jež jsem v sobě nosil od raného dětství) chránil a rozvíjel denní modlitbou růžence, tu výzvu jsem přijal. Zpočátku to bylo těžké, „oddrmolil“ jsem vkleče svých pět desátek za spolehlivých dvanáct minut, a i to mě stálo jistě sebe-přemáhání. Ale s časem jsem si růženec zamiloval, a dnes je pro mne, až na zřídka výjimky, spíše chvíli odpočinku s Marií a Ježíšovým pozemským životem.

Kromě čtyř obvyklých částí růžence (radostná tajemství, tajemství světa,

bolestná a slavná) se modlím ještě *tajemství Ježíšova skrytého života*. Vznikla během mých osobních duchovních cvičení, která jsem absolvoval v poustevně bouarských klarisek na přelomu roku 2011–2012. Tehdy jsem si zformuloval následující tajemství, jež „zaplňují“ onu pomyslnou „díru“ mezi 12. a 30. rokem Ježíšova života, o nichž skoro nic nevíme: 1. který byl podřízen Josefovi i tobě; 2. který rostl v moudrosti a oblíbě u Boha i u lidí; 3. který rozmlouval s Otcem ve skrytosti; 4. který posvětil lidskou práci; 5. který trpělivě čekal na své veřejné vystoupení.

Musím říct, že tato tajemství, nad kterými nejraději medituji během nočních bdění (ale občas je recituji jako další část růžence navíc oproti té, kterou se v daný den modlíváme s celou církví), mě velmi oslovují a naplňují. A protože věřím, že zvláště těm, kdo se cítí přitahováni ke skrytému, kontemplativnímu životu, a to bez ohledu na to, zda žijí v klášteře nebo ve světě, mohou být k užítku, dávám je tu prostě k dobru.

✚ Otec Gabriele Amorth byl přesvědčen, že růženec je jednou z nejúčinnějších modliteb. V čem podle vás spočívá síla růžence?

V tom přesvědčení je velká moudrost! Na jedné straně jsem sice přesvědčen, že i ta nejprostší střelná modlitba, jakou k nebi vyšle milující lidské srdce, je „super účinná“, na straně druhé je třeba uznat, že jak z hlediska subjektivního prožívání, tak i z hlediska objektivního je růženec opravdu mimořádný.

Spojuje ústní modlitbu s meditací, což zvláště pro roztěkané osoby může být naprosto ideální, je poměrně jednoduchý ve své struktuře, takže i prostá osoba se mu je s to naučit, a pokud si zapamatuje jednotlivá tajemství, nemusí mít při sobě

Každá vesnice potřebuje svou hlubokou studnu s pumpou: s dětmi ve Wantiguře, na předměstí Bouaru.

žádný text k jejímu konání. Dokonce ani ty korálky na šňůrce k tomu nepotřebuje, stačí jí deset prstů. Není příliš krátká, aby nám utekla dřív, než si uvědomíme, že se vlastně chceme modlit, a na druhou stranu si na pět desátku vždy lze najít čas.

Navíc se růženec celý točí kolem Kristova pozemského života, který nám přinesl spásu. Když si je meditací a recitací Zdrávasů zpřítomňujeme, nadto ve spojení s Pannou Marií, co ještě chceme? Je podle mne dokonce nesmyslné chtít v něm vidět „konkurenci“ ke mši svaté: během mše svaté se učíme, jak rozjímat růžencová tajemství, a v růženci jaksí „prodlužujeme“ svatá tajemství, slavená v liturgii... Samozřejmě, nikoho tím nenavádím k tomu, aby se modlil růženec během mše. Všem u věnujme vlastní čas!

✚ **Otče, děkuji moc za rozhovor, určitě budeme spojeni v modlitbě církve, a prosím o požehnání pro čtenáře „Apoštola“...**

Já také děkuji a ujišťuji vás, že budu rád vyprošovat hojnost Božího požehnání i všem čtenářům „Apoštola“.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

ThLic. Pavel Vojtěch Kohut, Th.D., se narodil v roce 1969 v Trinci. Od roku 1990 je členem Řádu bosých karmelitánů (řeholní jméno:

Vojtěch od sv. Hedviky). V roce 1995 byl vysvěcen na kněze. V roce 2007 získal titul Th.D. na Papežském institutu spirituality Teresianum v Římě.

POKORA A MODLITBA

Mnozí z nás dobře vědí, jak nás malé a zdánlivě nevinné události usvědčují z toho, že dokážeme snadno sami sebe a svůj svět brát až příliš vážně. Stačí jedno gesto, nepřátelské slovo, malý neúspěch či nezdar a cítíme se smutní a osamělí. Jako by se nám ztrácela pevná půda pod nohama. Jediné odmítavé gesto nás uvrhne do sebe-lítosti. Jeden neúspěch v práci, komplikace v zaměstnání, neporozumění s partnerem v rodině, nenaplněná očekávání nás zavedou do sebedestruktivní deprese a pocitu nenaplněnosti až prázdnoty. Ačkoli jsme se od vlastních rodičů, učitelů, přátel a v neposlední řadě četbou Písma učili, že máme mnohem větší cenu, než jakou nám připisuje svět kolem nás. Tak vždy znovu a znovu potřebujeme zpevnit to, co jsme se již kdysi naučili a co dostává skrze tyto životní události novou hloubku. Jak jinak, i naše modlitba tím získává na dynamice, protože vychází a směřuje ke konkrétnímu životu.

Zatímco na jedné straně modlitba vyžaduje poctivé úsilí, na druhé straně tušíme, že může být pouze přijata jako dar. Je to jakýsi paradox modlitby. Musíme se jí naučit a přitom ji můžeme přijmout jediné jako dar. Boha nemůžeme naplánovat, organizovat nebo ovládat, ale zároveň jej nemůžeme přijmout bez důkladné a poctivé práce na sobě.

Asi každý z nás se setkal s názorem, že modlitba je mnohdy považována za slabost, za podpůrný systém, který člověk aktivuje tehdy, když už je sám v koncích. To však mnohdy platí v případě, když je Bůh našich modliteb vytvořen podle našeho vlastního obrazu a přizpůsoben našim potřebám a starostem. Jestliže však považujeme modlitbu za způsob, který nám umožňuje

dosáhnout Boha, nikoliv Boha podle našich představ, nýbrž dorůstat k tomu, jaký Bůh skutečně je, pak nás modlitba vzdaluje zabývání se sebou samými. Dodává nám odvahu opustit obvyklé stereotypy a vyzývá vstoupit za hranice naší mysli a srdce.

Bůh je totiž větší než naše srdce a naše mysl. Je mimo rámec našich pocitů a myšlenek, mimo rámec našich očekávání a tužeb, mimo rámec všech událostí a zkušeností, které utvářejí náš život. A zároveň je v nich. Zde se dotýkáme něčeho velmi důležitého, a to naší představy o Boží přítomnosti. Jeho přítomnost není nikdy oddělena od jeho nepřítomnosti, Boží nepřítomnost není nikdy oddělena od jeho přítomnosti. Bůh je blízký a zároveň vzdálený. Bůh se totiž skrze svého Syna, v jeho člověčenství, a především v jeho utrpení, stal součástí naší nejbolestnější zkušenosti Boží nepřítomnosti, a tak se nám paradoxně stal nejvíc blízkým.

Duchovní život je především trpělivým očekáváním. To znamená očekáváním v trpění, během něhož nám mnohé zkušenosti nenaplněnosti, o kterých byla řeč v úvodu, připomínají Boží nepřítomnost.

Víme, že náš vztah k Bohu se formuje v modlitbě. V ní se náš duchovní život prohlubuje a vyzrává díky očišťující zkušenosti jeho nepřítomnosti, kterou zakoušíme v těch konkrétních životních situacích.

Ačkoli můžeme být ve výjimečných okamžicích života zaplaveni hlubokým pocitem, Bůh je mi na dosah, častěji býváme spíše ponecháni s bolestným pocitem prázdnoty. Boha můžeme zakoušet jediné jako toho, který je nepřítomný. To je podstata našeho pokorného kráčení životem.

P. Petr Glogar OCD ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

SESTRA FAUSTYNA, DCERA MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Úcta k Panně Marii je dalším prvkem spirituality sv. s. Faustyny, který se u ní formoval od nejútlejšího dětství. Od malička slychala otce, který ráno zpíval o Mariině neposkvrněném početí. K rodinné tradici Kowalských patřil v květnu společný zpěv Loretánských litaní a v říjnu modlitba růžence. V hlavní obytné místnosti stála vedle kříže soška Panny Marie, před níž se každý den poklekalo k modlitbě. Naproti domu na hrušni visela malá kaplička, u níž se lidé v letních měsících shromažďovali k modlitbě. Lze říci, že Panna Maria byla v životě s. Faustyny přítomna od kolébky a bylo pro ni zcela přirozené obracet se na ni s každou záležitostí. Ve dvaceti letech Helena Kowalská vstoupila do Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, kde se její Mariánská úcta ještě rozvinula a prohloubila. Od té doby se stala věrnou „dcerou“ té, která celý svůj život dala do služeb svého Syna. Od své nebeské Matky se učila, jak naplňovat své povolání, jak spolupracovat s milosrdným Ježíšem na záchraně ztracených duší a jak milovat Boha i lidi.

Je třeba také vysvětlit pojem „úcta k Panně Marii“. Druhý vatikánský koncil říká, že „pravá úcta nespočívá ani v neplodném a přechodném citu, ani v nějaké nepodložené důvěřivosti, nýbrž vychází z pravé víry, která nás přivádí k uznání vznešenosti

Bohorodičky a povzbuzuje k synovské lásce k naší Matce a k následování jejích ctností“ (LG 67). „Synovská láska“ a „následování ctností“ jsou dva zásadní prvky skutečné úcty k Panně Marii, které se projeví i v životě sv. s. Faustyny.

Panna Maria jako Matka Božího milosrdenství

V řeholní rodině, do které Pán Ježíš povolal sv. Faustynu, je Panna Maria uctívána zvláštním způsobem jako Matka Božího milosrdenství. Ona je mimořádně obdarována milosrdenstvím, neboť ji Bůh uchránil poskvrny dědičného hříchu, zahrnul plností milosti a vyvýšil k důstojnosti Matky svého Syna – vtěleného Milosrdenství. Maria „zvláště a výjimečně, jako nikdo jiný, poznala milosrdenství a také je jedinečně následovala v oběti svého srdce“ (DM 9), když stála na Kalvárii, pod křížem svého Syna. Proto „nejhlouběji zná tajemství Božího milosrdenství. Zná jeho cenu a chápe, jak je veliké“ (DM 9). Ona též svou skrytou účastí na mesiášském poslání svého Syna byla povolána k tomu, aby lidem přiblížila lásku, kterou jim její Syn přišel zjevit.

Sestry z Kongregace Matky Božího milosrdenství uctívají Marii právě pod tímto titulem a podle vzoru své nejsvětější patronky spolupracují s Božím milosrdenstvím v díle záchrany zbloudilých duší. Matka Božího milosrdenství je v tradici řádu znázorňována jako žena s rukama napřaženými směrem k lidem (připravená pomáhat), nad nimiž vlaje plášť jako symbol péče a milosrdenství Panny Marie vůči lidem. Hlavní patronátní svátek sestry slaví 5. srpna.

Svatá s. Faustyna vždy uctívala Marii jako Matku Božího Syna, vtěleného Milosrdenství. Nikdy ji nechápala autonomně, ale vždy v souvislosti s Ježíšem, jako jeho Matku, která měla účast na spasitelném poslání

OBRAZ MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ (refektář sester KMBM v Krakově)

Kostel Božího milosrdenství
v polském městě Kudowa Zdrój

svého Syna. Při četných zjeveních Nejsvětější Panna přicházela k s. Faustyně buď se svým Synem (srov. Dn. 608, 846 a další) nebo jako ta, která k němu vede – soustředěná celou bytostí na něj a aktivní v jeho díle záchrany duší. Koncil učí, že „toto spojení matky se synem v díle spásy je zřejmé od chvíle pozemského početí Krista až do jeho smrti“ a po nanebevzetí „neopustila tento spasitelný úkol, ale nadále nám získává dary věčné spásy svými mnohonásobnými přímluvami“ a vyprošuje nám u svého Syna milosrdenství (LG 57, 62).

Sestra Faustyna často psala ve svém Deníčku o roli Panny Marie jako Matky Milosrdenství; viděla ji nejen v kontextu milosrdenství, které ona zakusila v nejvyšší míře, ale také jako tu, skrze kterou Bůh zahrnuje lidi milosrdenstvím.

*Skrze ni jako skrze čistý křišťál,
K nám proniklo Tvé milosrdenství,
Skrze ni se člověk milým Bohu stal,
Skrze ni nám plynou prameny všech milostí.*
(Dn. 1746)

Kongregace Matky Božího Milosrdenství i s. Faustyna projevovaly Marii úctu mimo jiné každodenními pobožnostmi (např. růženec, mariánské hymny) a slavnostním slavením mariánských svátků. Sestra Faustyna si před svátkem Neposkrvněného Početí zapsala do svého Deníčku: *připravovala jsem se nejen společnou novénou, kterou se modlí celá Kongregace, ale ještě jsem se denně snažila Ji tisíckrát pozdravit sama, denně se k Její cti po devět dní modlit tisíckrát Zdrávas Maria* (Dn. 1413). Dávala si záležet, aby soustředěně rozjímala o neposkrvněném početí Panny Marie, a děkovala Bohu za tento dar (Dn. 1412) i za jiné dary, kterými ji ve svém milosrdenství tak štědře obdaroval (Dn. 564). Sestra Faustyna se horlivě připravovala nejen na mariánské svátky, ale využívala každou příležitost k tomu, aby vzdala úctu Matce Milosrdenství. *Kvítek, který kladu k nohám Matky Boží v květnu*, zapsala si v Deníčku, *je cvičit se v tichosti* (Dn. 1105) a v říjnu prosila střelnou modlitbou: *Maria, spoj mě s Ježíšem!* (Dn. 162).

Úcta k Panně Marii v rámci Kongregace nespočívala pouze v modlitbě, především šlo o to ji následovat. Sestry se natolik toužily odevzdat do rukou Panny Marie, že jí speciálním úkonem v srpnu roku 1937 odevzdaly úřad generální představené. V reakci na to Panna Maria sestře Faustyně řekla: *Každou [sestru], která vytrvá v horlivosti až do smrti v mé Kongregaci, mine očistcový oheň a přeji si, aby každá [sestra] vynikala těmito ctnostmi: pokorou a tichostí, čistotou a láskou k Bohu a bližním, slitovností a milosrdenstvím* (Dn. 1244). Tento úkon odevzdání opakují sestry každý rok právě v den svého patronátního svátku 5. srpna.

Sestry KMBM

Foto: www.kmbm.cz

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,

duši i božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

HLE, TVÁ

„Ano“ řečené Bohu se pro Pannu Marii stalo začátkem její pouti, která dodnes neskončila. Důkazem jejího putování je i letošní sté výročí zjevení ve Fatimě. Důvod, proč Panna Maria neustále putuje, pramení ze slov Pána Ježíše z kříže: „Hle, tvůj syn – hle, tvá matka.“ Že jsme její děti, na to Panna Maria nezapomněla, my ale potřebujeme připomínat, že ona je naší matkou.

PUTOVÁNÍ S MATKOU

Slova „Hle, tvá matka“ byla zvolena za heslo pěší pouti k Božímu milosrdenství, která se v roce 2017 uskutečnila už podáváté, ve dnech 22.–29. července. Jako vždy poutníci během své týdenní cesty do Slavkovic mohli také slyšet přednášky, které tento rok byly spojené s osobou Panny Marie. Jednotlivá témata: Panna Maria Bohorodička, Neposkrvněné početí Panny Marie, Nanebevzatá, Matka Slova (zjevení v Kibeho), Královna růžence (zjevení ve Fatimě), Maria vždy panna a Královna apoštolů dokreslovala postupně každý den obraz Panny Marie a její význam v dějinách církve a světa. Texty přednášek lze najít na stránkách pěší pouti (www.pout.cz).

NOVÝ PROUD Z MLADÉ BOLESLAVI

Velikou radostí a důvodem k díkyvzdání Bohu je nový proud pěší pouti z Mladé Boleslavi. Za dar pěší pouti by neměli děkovat jen poutníci, ale také ctitelé Božího milosrdenství by měli děkovat za poutníky, protože nejen v době pěší pouti jsou svědky Božího milosrdenství. S vděčností Bohu jsme proto mohli zaznamenat, že v roce 2017 připutovali poutníci do Slavkovic v pěti skupinách – z Českých Budějovic (39 poutníků), Prahy (51 poutníků), Fulneku (65 poutníků), Hodonína (38 poutníků) a nově z Mladé Boleslavi (27 poutníků). Celkem tedy putovalo 220 poutníků. Na stránkách pěší pouti můžete najít

*Lesní cestou
s fulneckým proudem*

společné foto poutníků a také další zajímavosti, třeba že trasy Pěší pouti vedly skrze všechny diecéze kromě plzeňské a poutníci pocházeli ze všech diecézí naší vlasti.

SETKÁNÍ VE SLAVKOVICÍCH

V pátek 28. července se poutníci ze všech proudů setkali ve Slavkovicích a začalo společné díkůvzdání Božímu milosrdenství. Po modlitbě Korunky se uskutečnila mše svatá přenášena Radiem Proglas, které předsedal otec Pavel Habrovec, iniciátor stavby kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Otec Pavel připomněl v kázání historii putování

do Slavkovic, povzbudil k putování a díkůvzdání Bohu i za to, že od příchodu pallotínů získalo poutní místo ve Slavkovicích mezinárodní charakter. Večer poutníci tradičně trávili společně u kostela, kde zazněla svědectví a vzpomínky z putování, nechyběl společný zpěv ani tanec a vše ukončila nejdříve modlitba nešporů a potom po celou noc adorace v kostele v rámci Nikodémovy noci.

Poutníci z Mladé Boleslavi

Poutí skončila v sobotu hlavní mší svatou, kterou v 10.00 hod. sloužil otec Jan David SAC, představený pallotínů v ČR. Kazatel, otec Vladimír Peklanský SAC ze Slovenska, krásně povzbudil všechny k putování a důvěře Bohu. Na závěr mše svaté otec Tomasz Kazański SAC, hlavní organizátor poutí, poděkoval všem kněžím, kteří vedli jednotlivé proudy, poutníkům a všem, kdo spolupracovali na přípravě a průběhu pouti.

Otec Tomáš zároveň pozval všechny na jubilejní – desátou – pěší poutí, která se uskuteční ve dnech: **21.–28. července 2018.** -red-

*Poutníky z Prahy
vedl otec Jan David SAC
před sebou, aby na všechny viděl.*

Duchovní doprovod zajišťoval také bratr Serafin (vpravo)

Cesta byla odměřená také modlitbou

Kromě sv. Faustyny byla na pouti také sestra Doubavka

Chvilé odpočinku

SVĚDECTVÍ POUTNÍKŮ

■ O co se podělit? Co zasáhlo? Doznívání z poutě? Jak se k tomu, co zasáhlo, postavít? Nevím přesně, jestli v ten den to bylo téma dne nebo téma poutě, ale heslem bylo Maria – matka Slova. V promluvě se neustále nesla Mariina slova, která pronesla směrem ke třem malým fatimským dětem: „Modlete se denně růženec.“ Panna Maria řekla, že právě denní modlitbou růžence mohou vyprosit světu mír a mnoho hříšníků se zachrání od pekla.

Cítím, že světu to dlužíme – tu denní modlitbu růžence – s důvěrou. Vidíme kolem sebe, jak je svět vzdálen od Boha, jak lidé chodí bez smyslu života, kolik je ve světě násilí, válek v rodinách, společenstvích... Možná si myslíme, že se to samo nějak spraví. Samo se to nespraví. Ale Maria neustále při každém zjevení vybízí: Modlete se denně růženec. Kdy to uslyšíme? Zdá se nám modlitba růžence těžká, pořád dokola, utíkají myšlenky, anebo možná jsem ještě dítě a přeci by to po mně nikdo nechtěl... Panna Maria oslovila dítě, kterému bylo 7 let: „Modli se denně růženec.“ Asi jim to také nepřipadalo jednoduché. Bůh vidí naši touhu a vidí naši vůli, zkusme to – pro svět. Jak dlouho budu otálet, než uposlechnu hlas Matky? A co když si zítra Pán povolá mou duši a já zjistím, že jsem čekala, až dorostu a půjde mi to lépe? A nezačnu nikdy?

Vlastně, jakoby Panna Maria na pouti řekla: To, jestli se lidé obrátí k Bohu, jestli bude na Zemi mír, záleží na Tobě, Božko, Leni, Marťo, Liduš, Mariánko, Matěji, Aničko, Pavle, Vašku, Vítku, Jeníku, Lojzíku, Hani, Kájko, Jardo, Helčo, Eliško, Peťo, Anežko, Natálko, Verčo, Jirko, Luďo, Terezko, Ivanko... A na Tvé DENNÍ modlitbě růžence.

A děkuji za hezké společenství s vámi.

Renča

Otec Tomáš vítá poutníky
z Mladé Boleslavi

Příchod poutníků z Prahy

Příchod poutníků z Č. Budějovic

Uvítání fulneckého proudu

■ Je to více než 2 měsíce, co jsem se přihlásil na pěší pouť k Božímu milosrdenství. V modlitbě jsem se Pána ptal: „Proč mne tam posíláš? Co ode mne čekáš? Čím více se blížila pouť, tím více mne přitahovala chuť napodobovat Ježíše v jeho bezvýhradné lásce k bližním. A přitom jim nenabízet jen svoje schopnosti, rozumy a „moudra“, ale především Ježíšovu lásku a pokoj. A tak jsem s touto touhou vyrazil v pátek večer do Českých Budějovic.

V Českých Budějovicích mne čekalo setkání se spolupoutníky – se skvělými bratry a sestrami. Měl jsem z nich velkou radost. Příležitostí k setkávání a ke kratším či hlubším rozhovorům s bližními i s těmi, které jsme na cestě potkávali, bylo mnoho. V pořádkové službě, ke které jsem byl přidělen, jsem při chůzi před konvojem poutníků při modlitbě smekáním klobouku s úsměvem zdravil všechny, které jsem potkal. Bylo mi jasné, že modlitba prokládaná zdravením bližních nesplňovala požadavky na katechetickou správnost. Posuďte sami: „Zdravas Maria, milosti plná, Pán s Tebou, „dobrý den“, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod Tvého života, „dobrý den, ano, jdeme do Slavkovic na Vysočině“, Svatá Maria...“ Nemohu si pomoci, ale moje touha dělit se o svoji radost byla větší než obava, že by se snad moje modlitba naší milované nebeské Matce nelíbila.

Proč jsem si vybral opět po roce proud z Českých Budějovic? Ano, učarovala mi krajina jihočeské pánve posetá desítkami rybníků, krajina České kanady a poté i Vysočiny. Proud z Českých Budějovic má totiž jednu mimořádnost. Kdybych to chtěl vyjádřit s nadsázkou, musel bych říct, že naše odpočinky během přestávek u rybníků byly vyplňovány jednak koupáním v těchto rybnících, a jednak degustací dobrot, které jsme dostali od našich dobrodinců. Tyto přestávky byly střídány občasnou chůzí od přestávky k přestávce, od rybníka k rybníku – toť jiný pohled na pouť.

Příchod poutníků z Hodonína

Mše sv. v pátek. Káže otec Pavel Habrovec

Poutnická schola ve Slavkovicích

Společné tancování ve Slavkovicích

Radost ze společenství zažíváme plnou měrou na našich přestávkách při odpočinku v sedě či v leže společně na jedné velké plachtě při povídání si o věcech obyčejných i neobyčejných, o zkušenostech obtížných i sdílení radostných událostí z našich životů i z Božích obdarování.

Setkání s našimi dobrodinci, kteří nám otevírali nejen dveře svých domovů, ale i ledniček, jak říkal otec Tomáš, a především dveře svých srdcí, byla velmi otevřená, srdečná a hluboká. Při rozhovorech se s námi dělili o svoje radosti i starosti a těžkosti. Večer před spaním i druhý den při modlitbě Korunky jsme jim žehnali a vkládali jejich bolesti a trápení do modliteb s důvěrou, že náš milující Pán dokáže pro ně udělat víc, než čekáme a prosíme.

Letošní pouť byla nesena mariánskými tématy. V krásných mariánských úvahách, při tématech mariánských zjevení i při reflexích ze života svatých jsem se zamýšlel nad tím, jaké poselství mi Panna Maria přináší do mého aktuálního života. Taktéž mi vytanula na mysl rok stará výzva: Drž se růžence! Musím přiznat, že jsem celý rok tuto výzvu nechával ležet ladem. Začal jsem objevovat přitažlivost cesty s Marií za Ježíšem a teprve teď jsem začal vnímat chuť pravidelně se modlit růženec. Doteď mne toto rozhodnutí nepustilo.

Velkou radost jsem prožíval po příchodu všech proudů do Slavkovic při překvapivých setkáních s přáteli, na které jsem se těšil. Dílo, které tady Bůh po 10 letech vykonal, reflektovali ve svých krásných a povzbudivých promluvách během mši o. Pavel a o. Vladimír. Zažíval jsem vděčnost za každého z vás, za vaše modlitby i za to, jak dáváte Pánu prostor ve svých životech.

A tak se těším na setkání s vámi na dalších poutnických i popoutnických akcích.

Václav Jarolímek

Mše sv. na závěr pěší pouti

■ Letos jsem se podruhé účastnila pouti do Slavkovic. S děvčaty, bylo nás pět, jsme se přidaly v pátek v Bystřici nad Pernštejnem k fulneckému proudu. Když jsme měli první odpočinkovou zastávku, otec Pavel vyzval poutníky ke svědectví a nás, nově příchozí, jestli chceme, tak abychom se představili. My jsme přijely z Boskovic. A právě jednu z nás při představování napadlo, abychom řekly, že jsme ze společenství Modliteb matek. Jaký význam měla tato věta, nás ani nenapadlo.

Po chvíli odpočinku jsme se opět vydali dál. Já jsem se přidala k jedné paní, která nesla kříž, a já obraz Milosrdného Ježíše. Daly jsme se spolu do řeči a od té doby bylo vše v Boží režii. Zjistily jsme, že jsme spolu před 23 roky absolvovaly na BIGY v Brně Katechetický kurz. Za chvíli jsme si tykaly a už jsme si povídaly jako dobré známé. Děkovala Bohu, že se s námi setkala, protože Ho už dlouho prosí, aby jí poslal do cesty někoho, kdo je z Modliteb matek. Já jsem zase od ní dostala radu na problém, který řeším. A tak ve vzájemném vyprávění a děkování Bohu za toto setkání uběhla cesta do Slavkovic. Ve svém srdci jsem pociťovala obrovskou radost, slovy jedné písničky: „...radost, kterou svět nemůže dát, radost, kterou svět nemůže vzít...“

Poutnice Jana

(Foto: R. Matuš, V. Šípková, S. Beníček OFMCap., T. Kazanski, D. Janů, W. Zubkowicz)

Na faře – Jámy

Naše putování do Slavkovic

V roce 2006 jsme byli s několika mladými vozíčkáři na letním táboře v Jámách u Žďáru nad Sázavou. Ubytování jsme byli na faře blízko kostela. Jednoho dne večer jsme se dověděli, že teprve roční chlapeček, jediné dítě našich známých, je již druhý den v nemocnici v ohrožení života. Nemoc začala nenápadně. Nevolnost je u malých dětí celkem běžnou záležitostí. Zvracení ale nepřestávalo a chlapeček byl s dehydratací ve vážném stavu převezen do nemocnice v Novém Městě. Ani zde si však lékaři s pacientem nedokázali poradit a chlapečka převezli do Brna.

Chlapeček se narodil se zdravotními problémy a brzy po narození mu musel být voperován shunt pro odvod mozkomíšni tekutiny. Ale lékaři tvrdili, že shunt je nyní průchodný a funguje dobře. Příčina současných problémů byla nejasná. Rozhodli jsme se, že změnímе táborový program a vykonáme pěší pouť do ještě nedostavěného kostelíku Božího milosrdenství a svaté Faustyny ve Slavkovicích. K modlitbám za chlapečka jsme pozvali i jeho rodiče.

Druhý den dopoledne jsme se skutečně všichni setkali před kaplí ve Slavkovicích. Aby se i vozíčkáři dostali do hrubé stavby kostelíku, z několika fošen jsme postavili nájezdy. V místě budoucího oltáře jsme na neomítnutou stěnu zavěsili kříž ze dvou zkřížených latí svázaných provazem a místo jsme vyzdobili květy. Pak jsme se společně s rodiči modlili za nemocného. Snažili jsme se posílit důvěru rodičů v Boží pomoc, ale moc se nám to nedařilo. Ze Slavkovic je čekala cesta přímo do brněnské nemocnice.

Toho dne večer byla v Jámách mše svatá. K účasti nás nikdo nemusel pobízet. Poprosili jsme kněze, aby při mši pamatoval i na našeho malého pacienta. Po večeri jsme pak netrpělivě čekali na zprávy z nemocnice. Nebyly dobré – chlapečka operovali, po zákroku ale upadal do bezvědomí a lékaři konstatovali, že stav je kritický a je třeba se připravit na cokoliv. Sešli jsme se k večerní modlitbě a prosili jsme o pomoc. Ale jak se máme modlit? Máme prosit za rodiče, aby unesli případnou smrt dítěte, nebo za jeho uzdravení? Jak to chce Bůh? O přímělu jsme se obrátili i k Panně Marii a sestře M. Faustyně Kowalské. Uprostřed modlitby jsme poprosili, aby nás Bůh nějakým pro nás srozumitelným způsobem sám nasměroval. Jedna z přítomných pak vzala Nový zákon a otevřela. Na stránce našla úryvek ze třetí kapitoly prvního listu svatého Pavla Thesaloníčanům. Nadpis odstavce byl plný naděje: „*Díky Bohu za dobré zprávy*“. A čtenářka pokračovala: „*Ted se však Timotej vrátil od vás k nám a přinesl nám radostnou zprávu o vaší víře i o vaší lásce... Když dívka dočetla, v místnosti bylo naprosté ticho. Měli jsme zvláštní pocit. Jako by z nás někdo sňal velkou tíhu, napětí a smutek a naplnil nás novou nadějí. Přesto jsme ale nemohli uvěřit, že úryvek z Písma má vztah k naší situaci. Ne, to přece není možné, je*

to až moc krásné! Na stole ležela ještě jedna kniha, „Deníček – Boží milosrdenství v mé duši“ sestry Faustyny. Otevřeli jsme i tuto knihu. Byl to text novény k Božímu milosrdenství pro šestý den. Slova jakoby doplňovala zprávu, kterou jsme četli v Písmu: „*Dnes mi přiveď duše tiché a pokorné a duše malých dětí a ponoř je do mého milosrdenství... Na ně vylévám milosti plnými proudy...*“ Místnost slabě ozařoval jen plamen svíce, moc vidět nebylo. Mohu tedy mluvit jen za sebe – slzy dojetí a radosti nešly zastavit...

Druhý den dopoledne přišla zpráva, že zdravotní stav chlapce se velmi zlepšil, že dokonce začal projevovat zájem o okolí, pak začal jíst. Cesta k úplnému uzdravení byla ovšem delší, později musela být provedena ještě jedna operace.

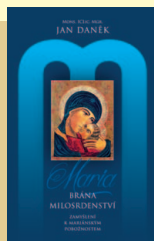

Před stavbou kostela – Slavkovice

Příští rok přijeli na náš tábor rodiče i s chlapčkem, abychom ho zcela zdravého viděli na vlastní oči. A my jsme pak znovu putovali do Slavkovic poděkovat za jeho uzdravení. Jak nám později řekla jedna farnice z Jam, tenkrát při naší modlitbě na faře byly jen pár metrů od nás ostatky sv. Faustyny. Ve schránce v sakristii jámského kostela byly připraveny, až bude dokončen kostel ve Slavkovicích.

Zdeněk Winkler

dobrovolník Archa Community Brno

DOSPÍVÁNÍ S RŮŽENCEM

**Blíží se říjen,
měsíc růžence.**

Růženec není jenom o vzpomínání na události ze života Pána Ježíše. Je to také cesta k dospělosti, k duchovní zralosti, které se nám skrze rozjímání nad životem Pána Ježíše dostává.

Dobrou pomocí k modlitbě růžence může být brožurka „Maria – Brána milosrdenství“, ve které najdete 30 krátkých zamyšlení a kterou vám nabízíme.

Ukázka:

V tomto desátku se rozkrývá podivuhodný aspekt Ježíšova lidství. Není snadné si představit, že Ježíš prošel lidským dospíváním podobně jako ostatní lidé. Dvanáctiletý Ježíš ukazuje, že „vyrostl“ z dětsky samozřejmé víry a přijal požadavky a nároky víry „dospělé“. Znamením této víry je odloučit se od rodičů, aby mohl přebývat v tom, co je jeho Otce. Maria je tou branou, kterou přijal Syn Boží plné lidství. A i když se snažil jako dospívající odejít do Otcova prostoru, neboť v chrámě přebýval Bůh, tak se vrací k bráně lidské, Marii. Jeho následný návrat do každodenního života spojený s dobrovolným podřízením se a poslušností Josefovi a Marii je inspirací i pro nás. I my se vracíme k Bohu, když zabloudíme, cestou milosti.

Brožurku lze objednat emailem:

objednavky@apostol.cz

telefonicky: 566 502 850, 774 521 531

nebo poslat objednávkou poštou:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy

OBRAŤTE SE A VĚŘTE EVANGELIU!

Obrácení (řecky: metanoia) je změna našeho smýšlení. Je součástí dobře prožívané četby a meditace nad slovem. Není to ale tak, že si to obrácení naplánujeme: dnes potřebuji změnit život, proto otevřu Písmo svaté a budu číst a rozjímat. To bychom zůstávali u sebe, u svých myšlenek. Je ale potřeba číst Boží slovo často, každý den, sbírat je a uchovávat v srdci. Jednou začne Boží slovo konfrontovat naše myšlenky, náš způsob myšlení a pozve nás k tomu, abychom překročili sami sebe, opustili dosavadní schémata a vize, které nosíme ve svém srdci. Někdy je to vize nás samotných, která může být naprosto falešná, jindy je to pokřivený obraz Boha nebo druhého člověka. Ta konfrontace bolí, neboť Boží slovo se dotýká našich jistot, toho, čemu jsme uvěřili, a ptá se, jestli jsme schopní to pro Ježíše a jeho

evangelium odhodit. Je totiž potřeba něco ztratit, abychom mohli přijmout bohatství, které dává Bůh. Je to právě bohatství: jeho láska, povolání, dary Ducha.

Když někdy reptáme na to, že Bůh dal druhým stejně tolik jako nám, i když jsme se lopotili 12 hodin a oni pracovali jen hodinku, pak se nás Bůh – dobrý hospodář a pán vinice – táže: „Nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“ Nosíme v sobě obraz vlastní spravedlnosti a podle toho posuzujeme Boha a říkáme mu, jak by měl svoje dobra rozdělovat. Podívejme se na toto podobenství (Mt 20,1–16), abychom mohli zahlédnout, jaký rozdíl je mezi naším uvažováním a smýšlením Božím. Pokud ten rozdíl vidíš, vydej se na cestu obrácení. Průvodcem ať je ti slovo Boží – hledej v něm (zejména v evangeliu) slova, která ti ukážou, jak uvažuje Bůh, a nech to slovo konfrontovat se svým smýšlením. o. Tomáš

Svědectví:

JAK ŽÍT LECTIO DIVINA

Po exerciciích v květnu 2017 jsem měl možnost nahlédnout, jak otec Tomáš žije Lectio divina. Každý den začíná tak, že před vystavenou Nejsvětější Svátostí oltářní půl hodiny rozjímá Boží Slovo. Potom se pomodlí ranní chvály a takto vybaven jde do pracovního dne.

Pravda, otec Tomáš je řeholník. Ale co mám dělat já, který vsávám o půl páté? Mohl bych si nařídit budíka o půl hodiny dříve a také rozjímát, nebo se aspoň tvářit, že rozjímám, Boží Slovo. Nějak si nejsem jist, jaký by to pro mě mělo význam. Nad Bibli bych usínal a o nějakém rozjímání bych mohl jen snít.

Přesto se i pro mě našla schůdná cesta. Paradoxně ne přes nějaký heroický výkon, ale skrze jednu moji nedokonalost.

Já totiž špatně slyším. Když jsem po konverzi (asi před deseti lety) začal chodit do kostela, neslyšel jsem téměř nic z toho, co se u oltáře odehrávalo. Sehnal jsem si mešní

Zveme na školu
naslouchání Božímu slovu:

„ZACHEUS“

3.–5. listopadu 2017

Poličany – klášter sester trapistek.

V tichu a mlčení uslyšíš, co ti Ježíš říká.

Přihlášky a informace:

www.lectiodivina.cz

řád, který mi pomohl orientovat se v liturgii. Ale to, co se četlo u ambonu, mi stále unikalo. Abych byl aspoň trochu v obraze, začal jsem si každé ráno číst „denní chvíli“ (biblické texty na každý den).

Dnes se mi často stává, že mi při různých příležitostech automaticky naskočí Biblický citát. Uvědomil jsem si, že pokud každé ráno věnuji četbě Písma pět minut, není to nijak moc, ale za rok to udělá třicet hodin. A to už je docela dost. Dnes již nad Písmem trávím víc času, ale té ranní pětiminutovky se nevzdám. Právě díky ní jsem objevil kouzlo Božího Slova.

Daniel

Prosíme o vzpomínky a svědectví o Slavkovicích

Čas běží rychle. V roce 2018 uplyne 10 let ode dne, kdy otec biskup Vojtěch Cikrle posvětil kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích (na Svátek Božího milosrdenství, 30. března 2008). Rádi bychom připravili publikaci dokumentující posledních deset let dění na poutním místě ve Slavkovicích. Tuto publikaci bychom chtěli obohatit o svědectví o milostech získaných ve Slavkovicích. Jsme si vědomi toho, že hodně věcí se neodehrává „na očích“, ale v srdcích lidí, mezi nimi a Bohem.

Všechny vás proto zveme a prosíme: pošlete nám několik řádků vašeho svědectví o milostech, které jste získali ve Slavkovicích. Důležitý je pro nás také váš názor na toto místo a vaše postřehy. Budeme také vděční za fotografie, kresby apod. Svědectví a úvahy můžete, ale nemusíte podepsat celým jménem.

Materiály pošlete, prosíme, **do 1. prosince 2017.**

mailem: info@slavkovice.cz, nebo poštou: Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy

Předem Vám všem – svědkům Božího milosrdenství – děkujeme, Otcové pallotini

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Evangelium na každý den 2018

Knižka kapesního formátu chce být každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Autorem komentářů na rok 2018 je papež František! Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

Brož., 479 s., 99 Kč, lze zakoupit i s plastovým průhledným obalem za 20 Kč

■ Maria Grace Dateno FSP Nebezpečí na moři

Jednoho horkého letního dne se naši oblíbení sourozenci Caleb, Hana a Noe opět zcela nečekaně dostávají do doby vzdálené od té naší více než dvě tisícovky let, do jedné rybářské vesnice poblíž Galilejského moře. Jeden z nich se dokonce dostane do velkého nebezpečí, když pomáhá na lodi při rybolovu. Všechny zkušenosti, které zde děti nabudou, jim pomohou lépe pochopit Ježíšova slova: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední.“ A setkají se tentokrát s tím, koho si přejí vidět nejvíce – s Ježíšem?

Již 3. díl ze série *Výpravy do doby Ježíšovy*.

Brož., 80 s., 99 Kč

Již vyšlo:

■ Setkání s pastýři

První díl propojil svět sourozenců a jejich kamaráda s pastýři z Betléma, kteří jim přijdou na pomoc, když se poprvé dostanou do „jiných časů“.

Brož., 80 str., 99 Kč

■ Ztraceni v bouři

Děti našly způsob, jak se opět dostat do doby Ježíšovy. Tentokrát se setkávají s Jonatanem, s nímž zažívají další dobrodružství. On je tím chlapcem, který poskytl Ježíši pět chlebů a dvě ryby, jak nám o tom vypráví Janovo evangelium.

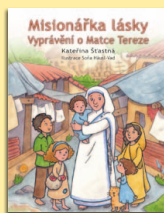
Brož., 80 str., 99 Kč

■ Zuzana Holasová Tereška

Vyprávění o sv. Terezií z Lisieux
Malí čtenáři jsou uvedeni v třiceti krátkých kapitolách do nejdůležitějších životních událostí nejen z Terezičina dětství, ale i z jejího života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obyčejné lidské momenty i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, k níž je každý volán specifickým způsobem už od dětství. Knižka je opět doplněna různými úkoly a podněty k zamyšlení pro nejmenší a barevně ilustrována.

Brož., 64 str., bohatě ilustrováno, 155 Kč

Již vyšlo:

■ Kateřina Štátná Misionářka lásky

Vyprávění o Matce Tereze

Vyprávění o životě té, která sama nikdy děti neměla, ale přesto ji celý svět nazýval matkou. K účasti na velkém misijním díle církve jsou na základě jejího životního příběhu pozváni i děti. Knižka obsahuje různé podněty a úkoly pro malé posluchače a čtenáře.

Brož., 56 str.,

bohatě ilustrováno, 149 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:
„Láska Kristova nás žene.“

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

- Pátek** 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)
16.00 Mše svatá
- Sobota** 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá
- Neděle** 10.30 Mše svatá
14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek

15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství
(první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci
(mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

Zveme Vás na každoroční

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ

v neděli 8. října 2017

do kostela Božího milosrdenství
ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě.

Mši svatou v 15.00 hod. slouží

J. E. Mons. Josef Kajnek,
pomocný biskup královéhradecké diecéze.

Podrobný program pouti bude zveřejněn
na www.slavkovice.cz